

[Johan Philipson]

undertiden kan være nok så omtumlet og broget.

Udenrigsministeren nævnte både Kina og Sydøstasien. Kinas deltagelse i livet uden for landet må hilses velkommen, og dette gælder både handelsmæssigt og kulturelt. Det er jo endvidere rigtigt, at en række lande i Sydøstasien i de senere år har haft en bemærkelsesværdig fremgang. Samkvem og samhandel med dette område bør påkalde en betydelig dansk interesse.

Mange spørger: hvad vil I med de direkte valg til EF? De spørger videre: hvad er egentlig forskellen mellem et parlament, der er direkte valgt, og den nuværende fremgangsmåde, når kendsgerningen er den, at det direkte valgte parlament ikke får yderligere beføjelser? Svaret på disse spørgsmål er fra venstre, at vi forventer en større folkelig deltagelse i samarbejdet. Vi forventer også, at det nye parlament får en stærkere stilling i sin dialog over for Kommissionen.

Debatterne i Parlamentet mellem medlemmerne med forskelligt udgangspunkt, tilhørende forskellige partier og kommende fra forskellige lande, må nødvendigvis føre til belysning af problemerne fra mange sider og forhåbentlig også til et fælles syn på mange ting og i øvrigt efterhånden danne den stabile faktor, som er så nødvendig i en urolig verden.

Af de nære ting skulle Parlamentet også gerne være medvirkende til, at staterne ikke forfalder til at indføre restriktioner og protektionisme over for hinanden i de konjunkturner, vi nu gennemlever.

Gensidig afhængighed fører efter min opfattelse konsekvent til en afbalanceret stillingtagen også over for verden uden for Fællesskabet, og det er mit håb, at de politiske enegængere i Europa hører historien til.

Ninn-Hansen (KF):

Udenrigsministeren begyndte sin redegørelse med nogle bemærkninger om regeringens generelle stilling til udenrigspolitik. Det er jo naturligt. Jeg har heller ingen indvendinger imod, hvad udenrigsministeren sagde, at regeringens politik er uforandret. Det kan jo lyde godt i konservative ører, når man bruger en sådan betegnelse. Det gør det i hvert fald i dette tilfælde.

Når jeg mener, det er velbegrunderet, at udenrigsministeren indleder sin redegørelse med dette, så har det jo også forbindelse med regeringsdannelsen. Det er jo naturligt, at man undersøger, når en regering bliver stærkt forandret, sådan som hr. Anker Jørgensens regering er blevet det, om det nu er samme udenrigspolitiske linje, man vil føre.

Det er vigtigt og aktuelt, og det er selvfølgelig også vigtigt på længere sigt, hvis man kan regne med, at det er en regering, der vil virke et stykke tid. Og det er det vel. Jeg bemærkede, at statsministeren forleden dag sagde, at regeringen er ingen døgnflue. Da jeg selv har sagt det samme, så kan vi ikke blive uenige, og hvem der sagde det først, kan være ligegyldigt. Det er jo ikke ophavsretsspørgsmålet, som skal være afgørende i den forbindelse.

Statsministeren har altså udtalt, at denne regering er ingen døgnflue. Udenrigsministeren mener muligvis det samme. Det kan vi så høre. Så er det selvfølgelig vigtigt at vide, hvad kan man vente på længere sigt at denne regering står for? Ud fra dette synspunkt har udenrigsministerens tale i dag en særlig interesse.

Jeg vil gerne sige, at når det drejer sig om udenrigspolitik, er det konservative folkeparti meget trykke ved de to partier, der i dag står for regeringen. Og det er vi selvsagt, fordi vi – de tre partier, jeg her nævnte – har samarbejdet om de væsentlige dele af udenrigspolitikken igennem mange år.

Vi kan vel sige, at i årene efter krigen har vi været ganske enige om vores sikkerhedspolitik, vi har været det efter vor indtræden i NATO, vi har været det om forsvarsordninger bortset fra en enkelt, men det var kun et intermezzo, ellers har vi altid været enige om den vigtigste del af vores udenrigspolitik, nemlig det, der skal til for at sikre landets selvstændighed. Vi har også været enige om den europæiske politik og er det fortsat. De modstandere, der har været og er, er ikke partierne over for hinanden, men inden for partierne, men socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti har altså kunnet følges ad. Det håber jeg fortsat vi kan både med hensyn til den politiske linje, men selvsagt også i tildannelsen af den politik, der skal til, altså samarbejdet om den. Inden tingets nuværende formand avancerede til, hvor han sidder i dag, var han, som nogen erin-